

VÖRÖS ISTVÁN (1964) Budapest

VÖRÖS ISTVÁN

A megbocsátás

1

A föld alól valami feltört,
nem kőolaj, csak egy erő,
a hiúság így jön elő,
s ez önhiúsággal rögtön eltölt.

De nemcsak bennem kezd túltengni
az eltúlzott önbizalom,
nagyképűség-forradalom
mutatja meg, hogy a jellem mi,

hogyan lesz a világ-meg-nem-értés
magabiztos ősz tudomány,
amelyre az új kor során
hivatkozni kell, semmi kétség.

Mindenki tudja, pedig nincs úgy,
bár úgy van, senki se hiszi,
az üresség kis érvei
húzzák a rosszindulat-hintót.

Amilyennek látni akarja
az ostobaság önmagát,
olyan képet ölt a világ,
efölött másnak nincs hatalma,

téveszmékkal tömhet be száját,
és hiúsággal elvakít.
S ha néha páran kérdezik?
Nem mindenre van magyarázat.

A hozzáértés nagyképűség,
és babona a logika,
a fontosak dolgaiba
ne folyj bele, hisz úgyse túrnék.

Minden dologra más a mérték!
Valami mégis belevág,
megváltoztatja az irányt?
A hatalmat végül eltörölték?

2

Vagy mégis Isten gyakorolja?
Ő jól tudja, hogy mit lehet,
soron kívül ítéletet
mond, és visszaküld a pokolba

minden torz erőt, az a dolga,
s ha teszi, mindig jól teszi,
a szemlélete lényegi.
A megbocsátást elnapolja.

Mikor még élt apám

Veszekedtünk apámmal,
nem is volt túl öreg,
mégse értettük egymást.
Hát ez nem örület?

Miért laktam még otthon?
Ő sose róttá föl,
örültek, hogy az élet
nem igazán gyötör.

A szobámba vonultam
rögtön evés után.
De néha vita támadt,
nem rendeztük puhán,

bár ilyen furcsa embert
keresve se találsz,
hisz rosszabbnak mutatta
mindig, mint volt, magát.

Anyámmal zsörtölődött,
én rászóltam bután,
ordított meglepődve
szegény, szegény apám.

Bár akkor biztos voltam,
hogy nincsen igaza,
és nagyjából nem is volt,
csak hóbörgő szava,

mégis valahogy gyenge,
és kiszolgáltatott
a nagy hang ellenére.
Majdnem pofont adott,

már emelte kezét rám,
de persze nem ütött.
Mégis miféle bánat
volt mindezek mögött?

Mért tettette undoknak
magát, miféle maszk
volt ez, és minek kellett?
Én sem voltam pimasz.

Mégse lehet csodálni!
Ez szinte már szabály,
nem kell a jó nyugalma,
konfliktust produkálj,

miben a társadalmat
is átvilágítod!
De aztán írni mentem,
véget ért a dolog.

Anyám még bejött sírva,
hogy egyre nehezebb,
de én azért ne mondjak
mégse ítéletet.

Apámat akkor untam,
ő nem haragudott,
megárt az álkonfliktus,
a hangulat nyomott.

Mert görbe tükör voltam,
és ma is az vagyok.
Akik ördögnek tűnnek,
talán csak angyalok.

Teremtő erők

Könyvek országában túl kevesen élnek,
realitást hisznek zúgó szenvedélynek,
de a léleknek bent nincsen nyugovása,
képzeteket tesz át az üres világba.

Tündérhivatalnok intézi az ügyet,
lényegében minden színjózan őrület,
kizökkent nyugalom, imából szőtt vihar,
nem kell hozzá étel, nem kell hozzá ital.

Bánatból kiszabják, ötlettel ragasztják,
de nem fogják össze nagyképű halandzsák,
se szerény beszédek, lelassult megértés.
Az imádkozáshoz angyalszó a mérték.

Szóke angyallányok egy-egy hajszálukat
áthúzzák szívünkön egy pillanata alatt,
van, aki megdöbben, de hálát ad érte,
van, aki szentséggel ördög örömére.

Az angyalgyerekék elméletet fonnak
gondolatszöszökből, s képzelt világoknak
teremtenek hazát, ha ügyesen fonták,
alulról tartva meg a lukas ég boltját.

Van az embereknek sok furcsa szokása,
sok furcsa szokásnak színe és visszája,
ami lent volt, fent lesz, ami igaz, téves,
mindig más túlvilág lakja be az évet,

s mindazt, amit zúgó rémálmukban látnak,
könnyűszerrel vélik a realitásnak.
Ha az égben Isten egy lelket megteremt,
sokan pillantják meg másban a végtelent.

A segítség elfogadásának kötelezettsége

Ha segíteni akarok,
örülj neki!
Azt képzeli
valaki, hogy nem nagy dolog?

Annyi munka és annyi baj
terheli meg
napom, ideg-
ileg nehéz, de nem zavar

csak az, hogyha nem is örülsz,
kitérsz, kibújsz,
valahogy úgy,
mint a hold a felhők közül.

Árnyék gubbaszt az udvaron,
felugrik, és
rögtön kikész-
ít, szégyelled magad, tudom.

De nincs bennem semmi harag.
Máskor figyeld,
neked mi kell,
különben megint rám marad,

s az megterhelő pillanat,
mikor nekem
a félelem
rólad nyújt be dühös panaszt,

mikor téged a fájdalom
bevádol úgy,
nincs visszaút,
s ezt az egyet csak én tudom.